Роззолочений сміється сад…
На сталевих сопілках холодний ранок виграє…
І синій дим сріблистим відблиском бринить довкола сонних груш…
Хто тут був?
І хто росистими акордами в розпалене мені лице кидав?
Переображений і блідий в тріумфі сонця схід горить…
Тремтить від холоду напіврозкрита розкіш білих рож…
Чи то стомився день, чи я згасаю?..
(Чи, може, за синім берегом нові горять острови?)
Стихає гамір улиці і кам’яні верхи зникають…
Допливаю!
Холодними долонями огняний квіт зриваю…